

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/169/2024
Identifikačné číslo spisu:	1109200468
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1109200468.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E. P., nar. I., bytom H., zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Hargašom, so sídlom Košická 56, Bratislava, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o určenie, že odmeňovanie žalobcu je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, o upustenie od odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a o zaplatenie 223.818,86 eur, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-17C/4/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. augusta 2024 sp. zn. 10Co/114/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 6. augusta 2024 sp. zn. 10Co/114/2023 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. apríla 2023 č. k. 17C/4/2009-300 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že odmeňovanie žalobcu uskutočňované podľa § 66 ods. 1, 2, 3, 4, § 67 ods. 1, 2, § 71 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z. z.“) v porovnaní s odmeňovaním sudcov Špecializovaného trestného súdu podľa § 66 ods. 1 a § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. a sudcov najvyššieho súdu, ktorí rozhodujú o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je na prvom stupni príslušný Špecializovaný trestný súd podľa § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, ako aj uloženia povinnosti upustiť od odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a tiež uloženia povinnosti žalovanej napraviť protiprávny stav zaplatením sumy 223.818,86 eur žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.1. Súd prvej inštancie sa primárne zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovanej. Žalobca za žalovaného označil štát, čiže Slovenskú republiku. Štát ako subjekt občianskoprávných vzťahov, v ktorých môže nadobúdať práva a povinnosti (§ 21 Občianskeho zákonníka), je potrebné odlišovať od

ostatných právnických osôb, organizácií a orgánov štátnej správy, či už ústredných alebo miestnych, ktoré vystupujú v občianskoprávných (alebo obchodných) vzťahoch v mene štátu. V zákone je stanovené, ktoré orgány v mene štátu konajú. Je tomu tak aj v prípadoch ustanovených v Občianskom zákonníku, napríklad v § 462, kde je uvedené, v ktorom prípade nadobudne dedičstvo štát, v § 135 ods. 1, v ktorom prípade stratená vec pripadne do vlastníctva štátu, v § 456, v ktorom prípade sa vydá bezdôvodné obohatenie štátu, či v § 879i ods. 2, v ktorom sa uvádza, že zostatky zo zrušených vkladov prechádzajú na štát. Za štát potom koná právnická osoba, organizácia a orgán štátnej správy, ktoré sú k tomu oprávnené na základe právneho predpisu, t. j. pri nárokoch uplatňovaných podľa týchto úprav je štát pasívne legitimovaný. Je pravdou, že § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. stanovuje, že vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Žalobca si však neuplatňuje právo na základe zákona č. 385/2000 Z. z., ale opiera svoje nároky o zákon č. 365/2004 Z. z., z ktorého však nevyplýva, že by za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania mal a mohol byť zodpovedný v určitých prípadoch štát. Zo zákona č. 365/2004 Z. z. vyplýva, že za následok porušenia zásady rovnakého zaobchádzania zodpovedá ten, kto porušenie práva spôsobil. Tým, s ohľadom na tvrdenia žalobcu, je štát ako subjekt zodpovedný za prijatie predmetného protiústavného zákona (od neho odvodzuje žalobca porušenie zásady rovnakého zaobchádzania). Zo žiadneho právneho predpisu ale nevyplýva, že by štát bol a mohol byť zodpovedný za prijatie protiústavného zákona zo strany zákonodarného orgánu. Podľa súdu v súlade s uvedeným pasívne legitimovaným subjektom môže byť len ten, kto porušil zásadu rovnakého zaobchádzania (§ 11 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z.). Podľa súdu nemožno tiež z ničoho odvodiť záver, prečo by malo ministerstvo, ktoré žalobcovi len vyplácalo prostredníctvom služobného úradu plat podľa platných a účinných právnych predpisov, ako orgán konajúci za žalovanú zodpovedať za prijatie protiústavného zákona. Zástupca žalovanej sa nemohol dopustiť neoprávneného konania nevypĺcaním platu v nesprávnej výške a tým ho diskriminovať, pretože pri vyplácaní platu žalobcovi postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi. Podľa názoru súdu ministerstvo nie je zodpovedné za prijatie protiústavného zákona. Z Desiatej časti (§ 67 až § 97) zákona č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov vyplýva, že na legislatívnom procese sa podieľajú tí, ktorí návrh zákona podávajú (výbory, poslanci, vláda), ďalej Národná rada Slovenskej republiky, ktorá návrh zákona prerokúva a napokon predseda Národnej rady Slovenskej republiky, predseda vlády Slovenskej republiky a prezident Slovenskej republiky, ktorí zákon podpisujú. Žalobca neoznačil ako zodpovedný subjekt žiaden z vymenovaných. Z týchto dôvodov súd dospel k záveru, že žalovaná označená žalobcom za jeho nárok nezodpovedá, a preto štát nie je v spore pasívne legitimovaný. Súd preto zamietol žalobu už len z tohto dôvodu a tento dôvod zamietnutia dopadá na všetky petity žaloby.

1.2. Nad rámec vyššie uvedeného súd prvej inštancie uviedol, že pre zamietnutie žaloby existujú aj iné dôvody. Po prvé určovacímu výroku (žalobca sa domáhal určenia, že jeho odmeňovanie „je“, t. j. nie, že „bolo“ v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania) nemôže súd vyhovieť, pretože v čase rozhodovania súdu nie je preukázaná žiadna diskriminácia v odmeňovaní žalobcu zavedená novelou vykonanou zákonom č. 122/2005 Z. z. v § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z., pretože protiprávny (diskriminačný) stav bol po prijatí nález č. 290/2009 Z. z. odstránený prijatím zákona č. 291/2009 Z. z. o Špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 291/2009 Z. z.“). Za stavu existujúceho v čase rozhodnutia súdu teda nemožno urobiť záver, že by odmeňovanie žalobcu bolo diskriminačné s poukazom na úpravu odmeňovania zavedenú zákonom č. 122/2005 Z. z., keďže táto úprava odmeňovania už v súčasnosti neexistuje. Navyše Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) v citovanom náleze č. 290/2009 Z. z. nespochybnil samotný charakter funkčných príplatkov pre sudcov Špeciálneho (dnes Špecializovaného trestného) súdu. Ústavný súd spochybnil len ústavnosť výšky príplatku, ktorý bol v čase pred vydaním nález č. 290/2009 Z. z. upravený v ustanovení § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. na šesťnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR. Uvedenému nasvedčuje aj súčasné znenie uvedeného ustanovenia, ktorým je výška príplatku upravená na dvojnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky. Z toho vyplýva, že ústavný súd nepoprel, že sudcovia Špeciálneho súdu (aktuálne Špecializovaného trestného súdu) neboli v rovnakej situácii ako ostatní sudcovia všeobecného súdnictva.

1.3. Po druhé, žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanej upustiť od jej odmeňovania v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Predmetný zásah voči žalobcovi vykonávaný nie je, okrem iného, aj preto, že žalobcom namietaný protiprávny (diskriminačný) stav bol po prijatí nálezů ústavného súdu č. 290/2009 Z. z. odstránený prijatím zákona č. 291/2009 Z. z. Žalovanej preto nemožno uložiť žalovanú povinnosť upustenia od odmeňovania žalobcu, pretože nebolo preukázané, že by súčasné odmeňovanie žalobcu bolo v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania.

1.4. Zásah do práv žalobcu nastal momentom účinnosti zákona č. 122/2005 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 15. apríla 2005. Všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie predmetného nároku na súde skončila dňom 16. apríla 2008. Žalobca však podal žalobu na súd až 8. januára 2009, teda po uplynutí premlčacej doby.

1.5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Žalovaná mala v konaní plný úspech, preto jej podľa § 255 ods. 1 CSP vznikol nárok na náhradu trov konania. Žalovaná si trovy konania neuplatnila a zo súdneho spisu žiadne trovy žalovanej nevyplyvajú, okresný súd jej preto ich náhradu nepriznal.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom zo 6. augusta 2024 sp. zn. 10Co/114/2023, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd na základe obsahu spisu v danej veci, vychádzajúc z obsahu Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2023, nemal žiadnu pochybnosť o zákonnosti zmeny rozvrhu práce, na základe ktorej došlo k zmene zákonného sudcu v preskúmvanej veci, pričom jej okolnosti podrobne opísal.

2.2. Pokiaľ išlo o určovací petit, námietka žalobcu, že ak mal súd za daný rozpor petitu so žalobou, bolo treba tento rozpor odstraňovať v zmysle ustanovenia § 129 CSP - bola podľa názoru odvolacieho súdu nedôvodná. Od počiatku bolo totiž celkom nepochybné, čoho sa žalobca v časti určovacieho petitu domáha, teda že sa domáha určenia jeho diskriminácie v prítomnom čase bez ohľadu na iné okolnosti. V tomto smere nejde o rozpor petitu s obsahom žaloby.

2.3. Pokiaľ žalobca namietal záver súdu prvej inštancie, že žalovaná, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, nie je v tomto spore pasívne vecne legitimovaná, odvolací súd uviedol, že vo všeobecnosti sa síce javí ako logická argumentácia, že predsa iba ten, kto sudcom poskytuje plat, môže voči nim postupovať v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, avšak to nič nemení na správnosti záveru prvoinštančného súdu, že Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré v tomto prípade koná za štát, rozdielnosť v odmeňovaní sudcov všeobecných súdov a sudcov Špecializovaného trestného súdu, nepochybné nespôsobilo.

2.4. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému peňažnému nároku odvolací súd považoval za správny aj záver súdu prvej inštancie, že vyhovenu podanej žalobe v tejto časti bráni žalovanou dôvodne vznesená námietka premlčania.

2.5. V súvislosti s tvrdeným porušením práva žalobcu vzhľadom na ustanovenie § 181 ods. 2 CSP, odvolací súd poukázal na závery judikatury Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Odvolací súd uzavrel, že z týchto dôvodov námietka žalobcu, aj keby bola dôvodná, nebola spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnosťnú vadu, t. j. porušenie základných zásad občianskeho súdneho konania a porušenie práva na spravodlivý proces. Napokon nikde v zákone nie je uvedené, že aj keď sudca vysloví predbežný právny názor, bude ním do budúcnosti viazaný. Striktné dodržiavanie uvedeného ustanovenia by znamenalo absolútne formalistický proces. Dôležité je, aby to bolo uvedené v písomnom odôvodnení rozsudku, čo v predmetnej veci splnené bolo.

2.6. K ďalším námietkam uviedol, že z napadnutého rozhodnutia ani z postupu okresného súdu nevyplývajú, resp. sú bez právneho významu.

2.7. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. e) a f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a sám rozhodol tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie a zaviazal žalovanú k náhrade trov konania aj pred súdmi prvej a druhej inštancie. Alternatívne navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudky súdov oboch inštancií a zaviazal žalovanú k náhrade trov odvolacieho konania.

3.1. Pokiaľ šlo o námietku, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd dovolateľ uviedol, že pôvodnej zákonnej sudkyňi Mgr. Kataríne Škultétyovej bola vec odňatá, aj keď stále vykonávala súdnictvo na súde prvej inštancie. Vyjadril nespokojnosť s tým, ako sa s jeho námietkou v tejto súvislosti vysporiadal odvolací súd. Osobitným podaním v lehote na podanie odvolania v súvislosti s vadou podľa ustanovenia § 420 písm. e) CSP namietal postup odvolacieho súdu, keď mu nebolo doručené rozhodnutie predsedu súdu o vylúčení dvoch sudkýň odvolacieho súdu a príkaze určiť nových dvoch členov senátu.

3.2. Existenciu tzv. vady zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) žalobca videl v nedostatočnom odôvodnení a nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, ktoré nereflektuje na viaceré (podstatné) odvolacie námietky žalobcu. Odvolací súd, rovnako tak však aj súd prvej inštancie, sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí s predmetnými právne relevantnými skutočnosťami (pasívna vecná legitímácia, premlčanie a pod.) relevantným spôsobom nevysporiadali a pri rozhodovaní na ne vôbec neprihliadali. Predmetné rozhodnutia súdov sú nepreskúmateľné a arbitrárne, porušujúce jeho základné ústavné právo na spravodlivý súdny proces.

3.3. V súvislosti s právnym záverom súdov oboch inštancií o absencii vecnej legitímácie žalovanej, podľa názoru dovolateľa je daná prípustnosť dovolania aj z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keďže odvolací súd (spolu so súdom prvej inštancie) sa (bez akéhokoľvek vysvetlenia) odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, prezentovanej minimálne uzneseniami NS SR z 02. 08. 2018 sp. zn. 3Cdo/70/2018 a z 28. 09. 2018 sp. zn. 7Cdo/368/2021, o danosti pasívnej legitímácie štátu, Slovenskej republiky v súdnych sporoch, týkajúcich sa odmeňovania sudcu za vykonanú prácu.

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP), a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci odvolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane odvolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú

alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Hlavnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

10. V preskúmvanej veci predmetom dovolacieho prieskumu bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení rozsudku vydaného súdom prvej inštancie, týkajúceho sa a uplatnených nárokov vyplývajúcich z porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, ku ktorej malo prísť odmeňovaním žalobcu v porovnaní s odmeňovaním sudcov Špecializovaného trestného súdu (textácia vyplývajúca z obsahu žaloby).

11. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie preukázateľne vychádzajúce z objektívneho postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu pre rozhodnutie. Súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa nároku, o ktorom rozsudkom rozhoduje a musí byť z neho zrejmé, ako o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil.

12. V rozsudku musí byť posúdený celý predmet konania v jeho komplexnosti, vo všetkých problematických otázkach, ktoré sú súdnym konaním otvorené. Súd je v konaní povinný poukázať a dostatočne sa zaoberať argumentami, ktoré žalovaný nárok podporujú, aj s tými, ktoré ho spochybňujú. Znamená to, že musia byť vyriešené všetky právne otázky, nielen niektoré alebo dokonca len jedna z nich. Aby rozsudok bol preskúmateľný a mohol byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v opravnom konaní z hľadiska posúdenia jeho vecnej správnosti, súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa predmetu konania a musí byť z neho zrejmé, na základe akých dôvodov o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil.

13. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dovolateľ opodstatnene namietal nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 387 ods. 3 CSP sa náležite nevysporiadal s relevantnými námietkami uplatnenými žalobcom v odvolacom konaní, týkajúcimi sa a v prvom rade odôvodnenia tej časti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorá sa týka potvrdenia zamietajúceho rozsudku (vo všetkých výrokoch) z dôvodu

nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej. Zmätočným sa javí aj odôvodnenie odvolacieho súdu pokiaľ ide o posúdenie (najmä textácie) navrhovaného výroku, ktorý sa týkal konštatovania, že odmeňovanie žalobcu je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania.

14. Formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 393 CSP. Popri tejto všeobecnej úprave umožňuje ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán, predneseným v konaní pred súdom prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 1296 s.).

15. V zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13. novembra 2018 zverejneného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 47/2018 je odvolací súd povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa tohto rozhodnutia všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Ako v predmetnom náleze pokračuje ústavný súd: „ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.“ Ústavný súd zároveň konštatoval, že absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky i práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru základných práv a slobôd.

16. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd v predmetnej veci konštatovali viacero dôvodov, ktoré odôvodňujú zamietnutie žaloby. Záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie Slovenskej republiky v zastúpení Ministerstva spravodlivosti SR sa podľa vyjadrenia samotného súdu týkal všetkých výrokov a sám osebe postačoval na odôvodnenie zamietnutia žaloby v celom rozsahu. Popritom („nad rámec“) súd prvej inštancie vymedzil ku každému z výrokov petitu ešte ďalší dôvod na zamietnutie (z dôvodu nesprávnej textácie žaloby pokiaľ ide o konštatovanie „určenie“ porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, z dôvodu nemožnosti uložiť povinnosť upustiť od odmeňovania, či premlčania peňažnej časti nároku žalobcu). Odvolací súd sa s týmito dôvodmi stotožnil, ku každému sa osobitne vyjadril. Pokiaľ by časti odôvodnení prvoinstančného súdu a najmä rozsudku odvolacieho súdu, týkajúce sa a týchto dôvodov „nad rámec“, boli v súlade s požiadavkami zákona, ústavy i judikatúry vnútroštátnej, či Európskeho súdu pre ľudské práva, bolo by možno uvažovať, že tieto dôvody obstoja, aj keď záver o nedostatku pasívnej legitímácie nie je dostatočne a presvedčivo odôvodnený. Ako je však uvedené nižšie, aj v niektorých častiach týkajúcich sa ďalších dôvodov na zamietnutie žaloby sú nedostatky, a preto odvolací súd pristúpil najskôr k preskúmaniu odôvodnenia

napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu žalovanej, pričom keby došlo k záveru o preskúmateľnosti a vecnej správnosti týchto dôvodov, nebolo by potrebné napadnuté rozhodnutie ďalej skúmať. K takémuto záveru však dovolací súd nedospel, naopak podľa jeho názoru je v tejto časti napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnené.

16.1. Ako žalovanú označil žalobca v podanej žalobe Slovenskú republiku, v menej ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, teda štát. Súd prvej inštancie odôvodnil záver o nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej tým, že žalobca opiera svoje nároky o zákon č. 365/2004 Z. z., z ktorého však nevyplýva, že by za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania mal a mohol byť zodpovedný v určitých prípadoch štát. ... Zo žiadneho právneho predpisu ale nevyplýva, že by štát bol a mohol byť zodpovedný za prijatie protiústavného zákona zo strany zákonodarného orgánu. Podľa súdu v súlade s uvedeným pasívne legitimovaným subjektom môže byť len ten, kto porušil zásadu rovnakého zaobchádzania. Súd prvej inštancie ďalej pokračoval vo svojich záveroch o nedostatku pasívnej legitímácie, spochybnil, či ministerstvo, ktoré žalobcovi len vyplácalo prostredníctvom služobného úradu plat podľa platných a účinných právnych predpisov, ako orgán konajúci za žalovanú zodpovedá za prijatie protiústavného zákona. ... Zástupca žalovanej sa preto nemohol dopustiť neoprávneného konania nevyplácaním platu v nesprávnej výške žalobcovi a tým ho diskriminovať, pretože pri vyplácaní žalobcovi postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi. Podľa názoru súdu ministerstvo nie je zodpovedné za prijatie protiústavného zákona. Prvoinštančný súd ďalej naznačil, ktoré iné štátne orgány by za prijatie zákona mohli zodpovedať, ale žalobca nikoho z nich za žalovaného neoznačil.

16.2. Žalobca v odvolaní argumentoval s poukazom na ustanovenia právnych predpisov, že jediným možným subjektom v predmetnej veci je štát. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že súd prvej inštancie tiež správne vychádzal z toho, že Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré žalobcovi len vyplácalo prostredníctvom služobného úradu plat podľa platných a účinných právnych predpisov, ako orgán konajúci za žalovanú, nemôže zodpovedať za prijatie protiústavného zákona, keď ministerstvo konajúce za žalovanú žalobcovi vyplácalo plat. Ďalej rozvíjal svoju argumentáciu v tom smere, že Ministerstvo spravodlivosti SR nie je subjektom, ktorý nesie zodpovednosť za legislatívnu činnosť Národnej rady Slovenskej republiky. Napokon odvolací súd opätovne poukázal na to, že žalobca sa domáha nápravy protiprávneho stavu, ktorý mal byť spôsobený jeho diskrimináciou, proti žalovanej, ktorou je Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR spôsobom, ktorý je zo strany orgánu konajúceho v danom prípade za štát (právne) nemožný, pretože ak by malo dôjsť k uspokojeniu nároku zo strany žalovanej, bolo by to objektívne možné iba ak by žalovaná hrubým spôsobom porušila právne predpisy upravujúce nakladanie s rozpočtovými prostriedkami.

17. Dovolací súd v prvom rade potrebuje za potrebné vyviesť z omylu súd prvej inštancie i súd odvolací, ktoré obsiahlo argumentujú nedostatkom pasívnej legitímácie štátu, ktorý mal byť spôsobený tým, že štát bol v predmetnej veci zastúpený orgánom - Ministerstvom spravodlivosti SR, ktorý za žalované porušenie zásady rovnakého zaobchádzania nezodpovedá. Zástupca štátu bol nesprávne označený a mal byť ako zástupca štátu označený iný (štátny) orgán. V tejto súvislosti dovolací súd odkazuje na rozhodnutie zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 pod č. R 11/2021, ktorého právna veta znie „Nesprávne označenie orgánu, ktorý má v mene štátu konať, v žalobe o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže byť na ujmu žalobcovi a nemôže viesť k zamietnutiu žaloby. Je vecou súdu, aby ustálil, ktorý orgán uvedený v § 4 tohto zákona má v mene štátu konať.“ Podľa názoru dovolacieho súdu aj keď v predmetnej veci nejde o žalobu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., podstata právneho problému je identická a možno primerane použiť závery citovaného judikátu aj na súdenú vec. Z tohto judikátu vyplýva, že skutočnosť, ktorý štátny orgán je podľa žaloby oprávnený zastupovať štát v konaní a samotná pasívna legitímácia štátu sú dve odlišné veci a zamietnutie žaloby pochybnosťami o tom, ktorý orgán má zastupovať štát nemôže obstať. Dovolací súd zároveň poukazuje na povinnosť pri rozhodovaní prihliadať na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Odkaz na nesprávne zastúpenie žalovaného štátu teda nie je správny a nemôže byť v predmetnom konaní relevantný.

18. Súd prvej inštancie nedostatok pasívnej legitímácie štátu odôvodnil aj tým, že zo zákona č. 365/2004

Z. z. ani z iného predpisu nevyplýva, že by štát mohol byť zodpovedný za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania prijatím protiústavného zákona. Napriek námietkam žalobcu a dôležitosti tejto otázky pre meritórne rozhodnutie sporu, s a k týmto právnym názorom okresného súdu odvolací súd nevyjadril, pričom sa zaoberal prevažne argumentáciou, ktorá - ako je uvedené v bode 20. - nie je pre rozhodnutie vôbec podstatná. V súvislosti s vecnou legitímáciou štátu ako takého odvolací súd len uviedol: žalobca sa domáha nápravy protiprávneho stavu, ktorý mal byť spôsobený jeho diskrimináciou, proti žalovanej, ktorou je Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR spôsobom, ktorý je zo strany orgánu konajúceho v danom prípade za štát (právne) nemožný, pretože ak by malo dôjsť k uspokojeniu nároku zo strany žalovanej, bolo by to objektívne možné iba ak by žalovaná hrubým spôsobom porušila právne predpisy upravujúce nakladanie s rozpočtovými prostriedkami. V danej súvislosti sa javí, že aj v tejto vete sa zaoberá odvolací súd len možnosťou ministerstva spravodlivosti istým spôsobom konať, teda ide opätovne len o zastúpenie štátu a nie o jeho vecnú legitímáciu. Každopádne, aj keby malo byť dôvodom nedostatku pasívnej legitímácie štátu hroziace porušenie rozpočtových predpisov, ide o záver, ktorý z textácie rozhodnutia jednoznačne nevyplýva. Rozhodnutie musí byť dostatočne určité a jednoznačné, aby napĺňalo kritérium preskúmateľnosti. Je neprípustné, aby pripúšťalo rôzne výklady, že by ich mal interpretovať dovolací súd, strana sporu, prípadne verejnosť. Odvolací súd na druhej strane ani ustanovenia predmetných právnych predpisov, týkajúcich sa hospodárenia bližšie nešpecifikoval, nie sú v napadnutom rozhodnutí citované, či odvolacím súdom vyložené. Napokon v danej súvislosti by bolo potrebné vysvetliť, prečo nie sú napr. žaloby podľa ustanovenia zák. č. 514/2003 Z. z. rovnako v rozpore s predpismi, ktoré upravujú nakladanie s rozpočtovými prostriedkami. Argumentácia odvolacieho súdu by k tejto interpretácii mohla smerovať a je bez významu, že si vlastnou úvahou ustálil záver o tom, čo je „v skutočnosti“ obsahom (doplatenie príplatkov) finančného nároku žalobcu uplatneného v žalobe. Povinnosť finančného plnenia uložená štátu súdnym rozhodnutím sama osebe predsa nemôže byť porušením prepisov upravujúcich nakladanie s rozpočtovými prostriedkami. Peňažné plnenie priznané žalobcovi by vyplývalo z rozsudku, ktorý by bol vydaný na základe antidiskriminačného zákona a nie na základe právnych predpisov, upravujúcich platové pomery sudcov.

18.1. Zhrnúc uvedené je podľa dovolacieho súdu napadnutý rozsudok zmätočný, nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný pokiaľ ide o potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby z dôvodov nedostatku pasívnej legitímácie. Odvolací súd sa totiž nevyjadril jasne a zrozumiteľne k tejto právnej otázke (vecná legitímácia štátu ako takého a nie jeho zastúpenia správnym štátnym orgánom), ani nereagoval na argumentáciu odvolateľa - žalobcu k tejto problematike.

19. Dovolací súd má okrem uvedeného vážnejšie výhrady aj k odôvodneniu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu uvedeného v bode 14., pokiaľ ide o určovací petit. Odvolací súd totiž uviedol, že nebolo potrebné odstraňovať rozpor medzi žalobou a petitom, keďže bolo jasné, čoho sa vlastne žalobca domáha a v súlade s týmito predstavami súdu uvedenú časť žaloby aj takto posúdil. Je síce pravdou, že žalobca viackrát menil textáciu požadovaných petitov v žalobe, ale napokon sa domáhal určenia, že odmeňovanie žalobcu uskutočňované podľa § 66 ods. 1, 2, 3, 4, § 67 ods. 1, 2, § 71 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z. z.“) v porovnaní s odmeňovaním sudcov Špecializovaného trestného súdu podľa § 66 ods. 1 a § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. a sudcov najvyššieho súdu, ktorí rozhodujú o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je na prvom stupni príslušný Špecializovaný trestný súd podľa § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Úlohou konajúcich súdov, pokiaľ nevideli rozpor tohto znenia petitu s obsahom žaloby, bolo teda posúdiť súčasnú právnu úpravu, keďže žalobca sa domáha určenia porušenia zákazu diskriminácie jeho odmeňovaním v porovnaní so sudcami Špecializovaného trestného súdu, ktorý vznikol po vydaní nálezu ústavného súdu PL. ÚS 17/2008 a zároveň použil prítomný čas. Nič samo osebe nevyklučuje konštatovanie diskriminačnej povahy aj súčasnej právnej úpravy, pokiaľ by bola v konaní na základe dokazovania preukázaná a tento požadovaný výrok by vyplýval z podanej žaloby. V tomto prípade by bola textácia určovacieho výroku prostredníctvom slova „je“ a nie „bolo“ namieste.

19.1. Súd prvej inštancie sa takouto možnou interpretáciou nezaoberal, keďže konštatoval, že v čase rozhodovania súdu nie je preukázaná žiadna diskriminácia v odmeňovaní žalobcu zavedená novelou

vykonanou zákonom č. 122/2005 Z. z. v § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z., pretože protiprávny (diskriminačný) stav bol po prijatí nález č. 290/2009 Z. z. odstránený prijatím zákona č. 291/2009 Z. z. o Špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 291/2009 Z. z.“). Za stavu existujúceho v čase rozhodnutia súdu teda nemožno urobiť záver, že by odmeňovanie žalobcu bolo diskriminačné s poukazom na úpravu odmeňovania zavedenú zákonom č. 122/2005 Z. z., keďže táto úprava odmeňovania už v súčasnosti neexistuje. Súd prvej inštancie sa teda zaoberal inou interpretáciou žaloby a to takou, že žalobca žiadal určenie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania jeho odmeňovaním v porovnaní so sudcami ešte Špeciálneho súdu pred vydaním nález ústavného súdu PL. ÚS 17/2008 a keďže tento právny stav už v súčasnosti neexistuje, nemohol sa domáhať určenia, že jeho odmeňovanie „je“ v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Tento záver je ale v priamom rozpore s navrhnutým (a súdom schváleným) petitom, ktorý sa má týkať platových pomerov sudcov Špecializovaného trestného súdu. Odvolací súd na odvolacie námietky žalobcu v tomto smere uviedol, že nejde o rozpor žaloby a jej petitu, keďže bolo od počiatku totiž celkom nepochybné, čoho sa žalobca v časti určovacieho petitu domáha, teda že sa domáha určenia jeho diskriminácie v prítomnom čase bez ohľadu na iné okolnosti. Dovolaciemu súdu z týchto okolností ale vyplýva rozpor nielen medzi petitom a obsahom žaloby, ale aj medzi rozhodnutím súdu prvej inštancie (žalobca mal žalovať určenie slovíčkom „bolo“, keďže podľa žaloby bol diskriminovaný pred zrušením Špeciálneho súdu) a rozhodnutím dovolacieho súdu (vždy žaloval v prítomnom čase). Osvojujúc si argumentáciu dovolacieho súdu, ktorá sa stotožňuje s tým, že petitom žalované určenie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania myslel žalobca v prítomnom čase, chýba interpretácia v tom zmysle, ako naznačil dovolací súd v prvých vetách tohto odseku (určenie diskriminácie v terajšom právnom stave), pričom ale v tomto prípade by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, resp. z tohto pohľadu vec neposudzoval ani jeden z konajúcich súdov. Pokiaľ sa obsah žaloby týka obdobia pred zrušením Špeciálneho súdu a jej petit obdobia po zrušení Špeciálneho súdu, ako interpretuje žalobu súd prvej inštancie, ide o rozpor, ktorý je napriek viacerým pokusom samotného žalobcu potrebné odstraňovať. V každom prípade je záver, že nedošlo k porušeniu procesných práv žalobcu v danom prípade predčasný. Na tom nič nemení ani záver dovolacieho súdu, že na poskytnutie zadostučinenia určovacím výrokom neboli splnené podmienky z dôvodu, že toto už bolo žalobcovi poskytnuté. Ako v inej časti rozhodnutia uvádza samotný odvolací súd, všeobecný súd rozhoduje o konkrétnej žalobe na základe individuálnych okolností každej veci, a v prípade žalobcu je významné i to, aké nároky, akým spôsobom a proti komu si podanou žalobou uplatnil. Preto ak mal odvolací súd na mysli, že žalobcovi malo byť zadostučinenie poskytnuté rozhodnutím ústavného súdu, resp. prijatím zákona o Špecializovanom trestnom súde ako naznačuje napríklad v bode 13. rozsudku, je v rozpore s predchádzajúcou vetou o individuálnosti každej žaloby. Tento záver je však v rozpore prinajmenšom s petitom žaloby a naopak nevylučuje interpretáciu (súdmi doposiaľ nepreverenú), že žalobca žiada konštatovanie diskriminácie v súvislosti so súčasnou právnou úpravou.

19.2. Ako vyplýva z uvedeného, dovolací súd považuje aj v tejto časti napadnuté rozhodnutie za zmätočné, pričom vyjasnenie tohto problému bude podstatné aj pokiaľ ide o výrok, ktorý sa mal týkať uloženia povinnosti upustiť od odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania.

20. V zmysle judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

21. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd na záver dodáva, že uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP bol dôvodný, lebo náležitým neodôvodnením napadnutého rozhodnutia, nevysporiadaním sa s podstatnými námietkami žalobcu v odvolacom konaní, došlo k porušeniu procesných práv strany v takej miere, že možno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v ktorom je implikované právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46

ods. 1 ústavy.

22. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu. Pokiaľ ide o problematiku možného premlčania tohto nároku dovolací súd poukazuje na existujúcu prax dovolacieho súdu, napr. sp. zn. 6Cdo/47/2019.

22.1. Pokiaľ ide o námietky žalobcu, týkajúce sa možnej existencie vady konania v zmysle § 420 písm. e) CSP, dovolací súd sa stotožňuje s názorom odvolacieho súdu, pokiaľ ide o zmeny v obsadení konajúcich sudcov súdu prvej inštancie na základe zmien rozvrhu práce. Situácia na každom súde je odlišná a ťažko porovnať situáciu bývalého Okresného súdu Bratislava I s akýmkoľvek iným súdom na Slovensku. Pokiaľ ide o skutočnosť, že nebolo žalobcovi doručené uznesenie o vylúčení sudkýň z prejednávania tejto veci, dovolací súd pripúšťa, že ide o nesprávny postup a chybu odvolacieho súdu, avšak táto sama osebe nenapĺňa znaky vady v zmysle ustanovenia § 420 písm. e) CSP, nakoľko účelom tohto ustanovenia je ochrana strany súdneho sporu pred tým, aby jej spor prejednával zaujatý sudca alebo súd v nesprávnom zložení. Práve rozhodnutím o vylúčení bola táto hrozba odstránená a k porušeniu ustanovenia § 420 písm. e) CSP teda nedošlo. Napokon nič nebránilo žalobcovi svoje výhrady ku konajúcim sudcom uplatniť v dovolacom konaní, čo ale dostatočným spôsobom nevykonali. Samotné podozrenie, že sudca nespĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti nie je dôvodom na jeho vylúčenie, prípadne namietanie, pokiaľ funkciu stále riadne (ako to bolo v čase vydania odvolacieho rozsudku) vykonáva.

23. Z uvedených dôvodov dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, 2 v spojení s § 450 CSP). Výsloveným právnym názorom dovolacieho súdu v tomto rozhodnutí je odvolací súd viazaný (§ 455 CSP).

24. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.